

Een klasje jonge

CARDIOLOGEN OP BEZOEK

„What is the next step?” Vragend kijkt cardioloog Tim Simmers het zaaltje rond, waar veertien jonge cardiologen uit verschillende Europese landen zich hebben verzameld. Ze zijn in het Catharina Ziekenhuis om meer te leren over de behandeling van ritmestoornissen met kathetertechnieken.

TEKST MARIËTTE BAKS | FOTO JEROEN BROEKMANS

OP het scherm zien ze een stuk of zeven grafiekjes onder elkaar, die cardioloog Pepijn van der Voort toelicht. Hij is op dat moment een paar verdiepingen hoger in het ziekenhuis bezig met een ablatie, een behandeling van hartritmestoornissen. Hij blokkeert de elektrische prikkels in het hart die het ritme verstoren en ziet op het beeldscherm het effect van zijn handelen. De jonge cardiologen kijken mee via een live verbinding en worden ondervraagd door Tim Simmers: wat zouden zij nu doen, wat blijkt uit deze grafieken, wat zijn de andere opties?

DRIE DAGEN OP BEZOEK

„We doen dit nu voor de vijfde keer, lesgeven aan een groep jonge, veelbelovende cardiologen uit verschillende landen”, vertelt Simmers later. „Deze cardiologen zijn nu drie dagen bij ons in Eindhoven op bezoek; hiervoor waren ze in Zweden en later gaan ze nog naar Kopenhagen.” Het Catharina Ziekenhuis is gevraagd mee te doen aan deze internationale workshops omdat het een opleidingsziekenhuis is en internationaal vermaard als hartcentrum.

Wij zijn heel ver in elektro- fysiologie

Simmers: „Wat ook meespeelt: wij zijn heel ver in elektrofysiologie, de techniek waarmee we hartritmestoornissen verhelpen. Wij dragen dat internationaal uit op de wetenschappelijke podia. Dan krijg je vanzelf de vraag of je wil meewerken aan zo'n Europees opleidingsprogramma.”

ENTHOUSIAST 'JA'

Simmers en zijn collega's zeggen altijd enthousiast 'ja' als zo'n vraag komt, want ze vinden het leuk om een groep jonge vakbroeders en -zusters te ontvangen en over hun vak te vertellen. „We rouleren”, vertelt Simmers. „Nu sta ik voor de zaal en zijn mijn collega's Pepijn van der Voort en Lukas Dekker ieder bezig met een ingreep, maar dat is morgen andersom. Steeds voeren twee cardiologen los van elkaar een ingreep uit en de derde vertelt aan de groep wat er gebeurt. Het zijn stuk voor stuk veelbelovende mensen die we hier ontvangen, dat merk je aan de vragen die ze stellen. Dat maakt het voor ons boeiend en houdt ons scherp. Want waarom doe ik een bepaalde handeling al achttien jaar op dezelfde manier? Dat moet ik aan deze groep kunnen uitleggen. En misschien komen juist zij wel met praktische ideeën waar we wat aan hebben, in die zin is het voor ons ook leerzaam.”

Niet alle jonge cardiologen uit het klasje werken in een modern ziekenhuis zoals het Catharina, dat van alle gemakken is voorzien. „Ja, die uit Duitsland wel. Maar de ziekenhuizen in Turkije en Portugal zijn net wat minder modern. We hebben ook wel eens iemand uit het Midden-Oosten gehad; daar zijn de materiële voorzieningen van een nog lager niveau”, aldus Simmers. „Daarom leggen wij goed uit waarom we bepaalde handelingen verrichten, in de hoop dat ze met de middelen die ze straks in hun eigen ziekenhuis tot hun beschikking hebben de goede keuzes kunnen maken. Gewapend met de kennis die ze hier opdoen moeten ze creatief met hun vak kunnen omgaan.”

De jonge cardiologen zelf zijn in elk geval enthousiast, leert een korte rondgang. „*The lectures were great. Dr. Simmers gave some practical tips for the daily life practice*”, aldus Mustafa Yilmazer uit Turkije. En Uffe Gang uit Denemarken is net zo positief: „*Very nice and extremely well prepared, both live cases and lectures. I really enjoyed it.*” Renato Margato uit Portugal noemt de workshops zelfs de beste die hij ooit heeft gehad.

CARDIOLOOG TIM SIMMERS

VERFRISSEND

Voor de cardiologen onderling zijn zulke opleidingsdagen ook interessant. Want iedereen doet bepaalde handelingen op zijn eigen manier, en die kan net wat afwijken van die van een collega. Simmers: „Dan zie ik mijn collega een ander instrument pakken dan ik doorgaans gebruik en dan denk ik: 'Hé, misschien is dat inderdaad wel handiger'. Het kan ook een bepaalde manoeuvre zijn die mij opvalt, of een ander soort buisje dat misschien net wat beter op z'n plek blijft zitten. Wij opereren allemaal op een hoog niveau en zitten op de top van onze leercurve. Maar juist dan beschouw je je handelingen als vanzelfsprekend en vraag je je niet meer af waarom je iets op een bepaalde manier doet. Het is net als schakelen in een auto: dat doe je gewoon, daar denk je niet over na. Zo werkt dat ook met bepaalde ingrepen die we uitvoeren. Kijken bij je collega is verfrissend.”

Niet alleen onze jonge collega's uit Europa leren hier veel, maar wij ook. Dat maakt lesgeven aan dit soort gezelschappen zo leuk.”

PLAATSELIJKE VERDOVING

Maar eigenlijk is de belangrijkste deelnemer aan deze workshops de patiënt. Deze wordt al bij de intake gevraagd – dus niet op de dag van de ingreep – of er bezwaren zijn tegen de aanwezigheid van de camera voor *live streaming* voor de educatie van internationale, veelbelovende cardiologen. Simmers: „Weet je wat dan zo mooi is? Veel patiënten werken gráág mee.”

Wij pushen ze nooit, maar veel van hen realiseren zich dat andere cardiologen moeten leren hoe ze patiënten zoals zij kunnen behandelen. Ze hebben er overigens geen last van, want de groep cardiologen komt niet aan hun bed. Maar ablatie gebeurt wel onder plaatselijke verdoving, dus ze horen ons praten, en horen ook de reacties uit de zaal waar de cardiologen zitten en mee kijken. En soms bemoeien ze zich met de discussie. Het is immers hun hart waarmee we bezig zijn hè, dat geeft recht van spreken.”